

Morten Lie Wold

Jorden rundt med

S/Y Blaatur

Frykt er midlertidig – anger er for alltid

Utgiver: E-forlag, 2010 ©
Første gang utgitt (trykket versjon) 2009
ISBN: 978-82-997486-5-0
978-82-93057-05-5
Skrift: Sabon/Frutiger
Kart: Arild Kjæraas
Layout: Print Konsult, Andebu
Copyright: Erlend Larsen

*Papirversjon av boken kan kjøpes i bokhandelen eller hos www.e-forlag.no
Merk bestillingen "e-bok", og få den til lavere pris.*

Innledning	5
Mannskap	6
1. Vann i kjølen	8
2. Kultursjokk	18
3. Langs Afrikas vestkyst	26
4. Festmiddag med Baba	34
5. Ensom over Atlanteren	40
6. Gjennom Karibien	48
7. Indianerparadis	54
8. Fra paradis til helvete	64
9. Galapagos - dyrenes paradis	72
10. Guttetur til Polynesia	80
11. Perledykkere på Raroia	90
12. Alene i Polynesia	98
13. Mot vest med østavinden	102
14. Vanuatu - Kannibalens rike	110
15. Syk i Gizo	122
16. Doldrum - Stillehavets ørken	130
17. Kapingamarangi	138
18. Truk lagune	144
19. Ifalik - Vårt bortgjemte paradis	150
20. Mot ny verdensdel	160
21. Sør-Kinahavet	166
22. Indokina - en verden av godt og vondt	172
23. Den uansvarlige kapteinen	182
24. Madagaskar - et seilermekka	188
25. Rundt Afrikas Kapp	196
26. I Amazonas jungel	206
27. Kullseiling i Nord-Atlanteren	218
28. Inn i isødet	228
29. Fanget av isen	238
30. Norge i horisonten	248
Blaatursangen	252
Fakta om turen	254
Takk til	258
Ordliste og kildehenvisninger	260

Jeg trente til marinejegerkurset en septemberkveld i 1993, på Madlaleiren i Stavanger. Mens jeg klatret i et hinder røk tauet jeg hang i. Resultatet ble ryggbrudd og to år inn og ut av sykehus.

Nå dør jeg. Det var det første jeg tenkte. Kroppen raste mot bakken. Jeg mistet pusten og smertene lynte gjennom kroppen. Jeg hadde falt seks meter fra et hinder som røk. Pusten kom ikke tilbake. Jeg forsøkte å vri på meg for å finne en stilling jeg kunne puste i, men kroppen lystret ikke. Jeg kjente at jeg var lammet i begge beina. Panikken tok meg med full kraft. Jeg følte at livet var over allerede før det hadde startet.

- Dette går bra, trøstet en medsoldat. - Nei, svarte jeg etter å ha kommet til meg selv. Jeg har brukket ryggen!

De neste dagene fortoner seg som meget vage. Men jeg husker at legene nølte med å operere, de trodde ikke det var håp for meg. Mest sannsynlig ville jeg bli lenket til rullestol for resten av livet. Den tredje dagen ble jeg likevel trillet inn på operasjonsstuen. En lege ville forsøke operasjon, selv om oddsene var dårlige. – Er du heldig kan du klare deg uten hjelpemidler, Morten! Men vi tør ikke love noe, sa han med sin kalde og profesjonelle legestemme. – Kan jeg windsurfe igjen, spurte jeg optimistisk. Han klappet meg forsiktig på skulderen og så ned i gulvet, trakk pusten dypt og sa: - Jeg tror du skal fokusere på å klare å knyte dine egne skolisser; da er du heldig. Men vi tar et steg av gangen. Ok? Nå opererer vi!

Ukene etter operasjonen var tøffe. Jeg kom etterhvert til meg selv og i perioder innså jeg at mine drømmer var tapt. Utenfor vinduet så jeg sommer bli til høst. Løvet ble brunt, visnet og falt ned på bakken. Det minnet meg om at tiden her inne sto stille, mens utenfor fortsatte livet. Mine venner var i militæret eller tok utdanning. De gikk på kino og flørtet med kjærester. De hadde en fremtid og et håp. Jeg er ikke klar for dette, tenkte jeg resignert, mens tårene stadig trillet nedover kinnet mitt. Hva med alle mine drømmer? Jeg tenkte på marinejegerutdannelsen, drømmen om å bli politi, om ungdomskjærester og alt jeg ville gjøre i livet mitt. Jeg ville seile jorden rundt i båt, jeg ville klatre høye fjell og oppleve verdens små og store mysterier. Jeg innså hvor dyrebart livet er, og at man skal ta vare på hver eneste dag. Det er lett å ta det for gitt, helt til man en dag er skadet for livet, eller man sitter på gamlehjemmet. Det er da man lurer på hva som skjedde med livet, og man angrer på alt man ikke gjorde. Jeg bestemte meg for å leve livet fullt ut, hvis jeg ble frisk og fikk en ny sjanse.

Etter noen måneder på sykehuset våknet jeg en natt. Ikke av noen spesiell grunn. Jeg bare våknet. Jeg tok på meg støttekorsettet og fant frem en rullator. Jeg snek meg ut i gangen og listet meg forbi sykepleierne på pauserommet. Idet jeg haltet inn i heisen og trykket på knappen for femte etasje, kjente jeg at jeg holdt på å besvime. I femte etasje lå fysioterapirommet. I løpet av høstens regntunge uker var det der jeg hadde lært å gå igjen. Jeg skrudde ikke på lyset av frykt for å bli oppdaget. Jeg klatret opp på rullebåndet og begynte å gå. Et skritt av gangen. Tårene rant og jeg kjente det svimlet for meg. Men jeg fortsatte å trene; i mørket. For jeg ville tilbake til livet.

Jeg hadde nemlig en drøm...

Morten

Mannskap ombord på *Blaatur*

**Tom Georg
Ingdal Håkonsen**

Født 1976. Kommer fra Ingdal i Agdenes kommune. Hadde 10 dager seilerfaring før starten på jordomseilingen. Tom Georg begynte på politihøgskolen sammen med Morten i 1998. Tom Georg seilte i 2 år og 6 måneder med *Blaatur*.

**Madeleine Forberg
Hanssen**

Født i 1977. Oppvokst på Skotfoss i Skien kommune. Begynte å seile med Morten et par år før jordomseilingen. Hun begynte på Politihøgskolen i 2000. Madeleine seilte med *Blaatur* i to år.

Morten Lie Wold

Født i 1973. Oppvokst i Rakkestad. Var den eneste som hadde seilererfaring da turen startet. Morten brakk ryggen i militæret i 1993 og kom tilbake til Forsvaret i 1995 og gjennomførte minedykkerutdanning. Morten tjenestegjorde som minedykker i tre år. Han gikk Politihøgskolen fra 1998 og jobbet i politiet i tre år, før drømmen om jordomseiling ble en realitet. Morten seilte med *Blaatur* hele jordomseilingen.

Gjestemannskap

**Christina Marienborg
Wold (22) fra Tromsø**
Periode: 12/7 til 14/8
2004, 28/9 til 13/10 2004
og 15/12 2004 til 1/1
2005. Hellas, Gibraltar til
Gran Canaria og Karibien.

**Anne Berit (28) og
Espen Valsgård (33) fra
Askim**
Periode: 30/7 til 12/8 2004
Hellas

**Bjørn Bye (68) med
familie fra Rakkestad**
Periode: 19/10 2004 og
8/3 til 15/3 2006 Gran
Canaria og Yap

**Liv Engholm (24) og
Thomas Søgaard Nilsen
(29) fra Rena**
Periode: 29/1 til 13/3 2005
Margarita i Venezuela til
Colon i Panama

Åge Syvertsen (43)
fra Ski
Periode: 15/2 til 25/3 2005
Cartagena i Colombia til
Colon i Panama

Michelle Cardozo (20)
fra Chicago, USA
Periode: 23/2 til 16/3 2005
Cartagena i Colombia til
Colon i Panama

Rikke Strøm (29)
fra Oslo
Periode: 22/2 til 1/3 2005
Cartagena i Colombia til
Colon i Panama

Joanne Felton (29) fra
Birmingham, England
Periode: 25/7 til 12/8 2005
Tahiti til Huahine i Fransk
Polynesia

Vemund Lamberg (28)
fra Oslo
Periode: 23/10 til 19/12
2005 Fiji til Salomonøyene

**Stefane Dagenais (34) og
Amelie Desjardins (25)**
fra Montreal, Canada
Periode: 30/12 2005 til
26/3 2006 Salomonøyene
til Mikronesia

Yvonne Günther (33)
fra Tyskland
Periode: 23/5 til 28/5 2006
og 8/6 til 30/6 2006 Busu-
anga til Palawan i Filippine-
ne og Borneo til Singapore

**Nina og Håvard Østby
(37)** fra Rakkestad/
Tønsberg
Periode: 11/7 til 18/7
2006 og 11/5 til 18/5
2007 Thailand og Cuba

**Tage Olav Aleksander
Strøm (33)** fra Oslo
Periode: 10/7 til 18/7 2006
Thailand

Lise Ottem (33)
fra Alta
Periode: 26/12 2006 til
19/1 2007 Sør Afrika

**Mette Cecilie Johansen
(35)** fra Kristiansand
Periode: 30/4 til 2/5 2005
og 30/12 2006 til 16/1
2007 Galapagos og Sør
Afrika

**Theresa Marienborg
Wold (19)** fra Tromsø
Periode: 4/1 til 15/1
2007 Sør Afrika

**Stine M. Benjaminsen
(19)** fra Tromsø
Periode: 4/1 til 15/1 2007
Sør Afrika

Christian Backhe (37)
fra Trondheim
Periode: 12/1 til 10/3 2007
Sør Afrika til Brasil og på
Cuba

Hellas

Italia

Spania

Gibraltar

S/Y Blaatur ligger på Egina og er klar til å seile jorden rundt, med et spent mannskap ombord. Mange opplevelser ligger foran oss.

*Verden tilhører den som griper den.
(Anna Elisabeth Dickinson)*

-Æg e drittlei, Morten! Æg klare itj ein dag te med det her!

Jeg ser på Tom. Han er blek, og ansiktet er slitent. Det tærer å jobbe som politimann, med begrensede ressurser. Han vil etterforske saker og pågripe gjerningsmenn, hjelpe mennesker som er utsatt for kriminelle handlinger eller være en støtte for de som har havnet på skråplanet og som roper om hjelp.

Men sakene hoper seg opp, og politinorge er overarbeidet. Tom peker på saksbunken og slår oppgitt ut med armene. - Den saken her har æ fått beskjed om å hænlegg, av straffeprosessuelle

Faksimile Vi Menn nr. 30 – 2004.

årsaka. Æg veit kæm gjerningsmainn e for faan! Trønderdialekten er avslepet - ja igrunn ganske forvirret - etter mange år på reisefot rundt omkring i Norge.

Jeg forstod frustrasjonen hans. Etter bare tre år i politiet så jeg en kollega som ønsket seg vekk, så snart som mulig. Det er rart å betrakte Tom. Jeg husket ham fra politihøgskolen, hvor vi ble kjent. Han var en fyr med godt humør og alltid noen lure kommentarer på lager.

Mens jeg står og lener meg mot dørkarmen tar jeg meg i å lure på hvor det har blitt av ham.

- Ok, glem det nå Tom. Om få måneder er du ferdig her, sier jeg og fortsetter:

- Jeg har en nyhet! Tom ser forventningsfullt på meg. Jeg kjenner at jeg ikke klarer å skjule gleden, og et smil sprekker i ansiktet mitt. - Vi har funnet den perfekte båten! Den ligger i Hellas, og jeg reiser nedover så snart som mulig og besiktiger den. Det er en nydelig båt fra tidlig - 80 tallet, perfekt klassisk design og en snill pris. Den er proppet av utstyr etter at et tysk ektepar har rustet den opp for langtur. Kona brakk kjevebenet i Biscaya og tok skrekken, så nå gir de opp drømmen. Det er bare å sette nøkkelen i tenninga og dra på tur!

Tom strålte av glede. Han strakk armene i været og ropte: - Verden, her kjæm æg!

Landkrabba

- Hva pokker er dette, svor jeg for meg selv mens svetten rant i strie strømmer nedover ryggen min. Det var varmt for en kjølig nordmann. Jeg var fortvilet og begynte å lure på om jeg hadde kjøpt katta i sekken. Vi hadde nettopp sjøsatt båten, og for første gang kunne vi se henne flyte. Men flyte på den måten da!

Noen måneder tidligere tok vi det store spranget. I februar 2004 satte jeg meg på flyet

Før avreise fra Hellas tok vi masten ned og byttet alle stag og gikk over løpende rigg. Båten fikk en totaloverhaling før avreise. På tross av dette brukte vi bare 3 uker før vi la avgårde. Det ble en slitsom og stressende start på vår 3 år lange jordomseiling.

Med masten på plass ble alle splinter, sikringer og slitepunkter dobbeltsjekket og polstret. En viktig jobb, både for å unngå rigghavari og søvnløshet.

og fløy til Athen for å se båten. Etter noen dager med nøye inspeksjon, kunne jeg gå på nett og chatte med Madeleine og Tom via en heller tvilsom chattekanal, hvor sexfantasier er langt mer vanlig enn jordomseilingsdrømmer. Til tross for et merkelig medium å diskutere båtkjøp, ble vi ganske raskt enige. Vi kjøper den!

Da vi ankom Korinth den 13. juli 2004, lå båten på land slik den gjorde da jeg kjøpte den fem måneder tidligere. Båten hadde aldri vært sjøsatt i vårt eie. Vi visste faktisk ikke om båten fløt! Nå hadde vi fått svaret. Den fløt skjevt!

- Hun er jo skjevere enn tårnet i Pisa! En 38 fots båt skal da ikke være så skjev, til tross for litt feil ballast.

Vi overtok en båt som hadde vært tre år på tur, fra Tyskland til Hellas. Båten ble tømt fullstendig og stuert på nytt igjen. Vi måtte gjøre båten til "vår".

Jeg snakket med meg selv mens jeg grublet over problemet. I bakgrunnen maste marinasjefen på gebrokkent engelsk.

- Hurry mister, hurry. You go! More boat, hurry!

Marinasjefen skulle sjøsette flere båter. Jeg sto der med en skjev båt og en tørr pakkbox som måtte fylles før jeg kunne starte motoren og flytte båten. – You promised me that I could stay until the next morning, kjefte jeg tilbake. Tom så frustrasjonen min. For å hjelpe til litt, kom han med følgende velmente forslag:

-Kanskje vatne' itj ha roinne inn i kjøl'n einno? - Vann i kjølen, spurte jeg og kikket rart på Tom. - Ja, du veit - ballastvatn. Kanskje kjøl'n e bygd for å fylles me' ballastvatn. Æ så de' rainn rustvatn da vi heilt på å pussa...

Tom syntes forslaget var godt. Jeg, derimot, visste ikke om jeg skulle le eller gråte. Svetteperlene haglet fra panna mi mens grekere sto på kaia og maste. Jeg var stresset av ansvaret og det uvisse som ventet oss. 3 år på alle verdens hav. Og på toppen av det hele kom Tom med tidenes landkrabbekommentar. "Vann i kjølen". Jeg forsøkte å beherske meg og svarte: - Nei, det er ikke ballastvann i kjølen på en seilbåt, Tom!

Båten hadde slagside. Det skulle vise seg at vår nye, stolte skute var svært følsom for dårlig lasting. Vi startet en omhyggelig og planmessig stuing av båten, og langt ut på natten kunne vi endelig se at båten fløt som den skulle.

Vakker duvet hun langs betongbrygga og ventet på de syv verdenshav. Jeg kunne legge hodet på puta og puste lettet ut.

Sekunder senere sovnet jeg tilfreds.

Klare på en – to – tre

Vi hadde solgt alt jordisk gods og omgjort det til tall på en konto. Jobben var sagt opp og traileren med to paller fulle av utstyr hadde kjørt mot Syd-Europa. Noen mente vi var uansvarlige, andre kalte oss drømmere. Mange syntes det var sykt å selge alt og bruke det opp på tre år. Men vi var aldri i tvil.

En tidlig sommerdag i juli kjørte vi til Gardermoen. Der sto Flight SK2318 klar til avgang med Athen som destinasjon. Vårt springbrett til verden.

Den første natten på tur ble tilbrakt på en skitten bussholdeplass et sted i Athen sentrum. Vi følte oss som sigøynere som reiste med alt vi eide og hadde. Vi sov på tur og vokter hver-

andre mot hissige taxisjåfører. Vi visste knapt hvilken buss vi skulle ta videre mot Korinth. Nesten ingen snakket engelsk. En stinkende eim av søppel rev i nesen min. Jeg følte meg plutselig liten og verden var blitt så stor.

Det var ikke bare jordomseilingen og utfordringene med den som gjorde meg usikker. Men også økonomien, vi hadde et trangt budsjett. Ville det holde i tre hele år? Hadde jeg kalkulert med alt? Jeg følte ansvaret tyngre, og tillot ikke at vi tok taxi. Vi skulle vente på morgenbussen. Slik kunne vi spare 80 kroner. Da solen endelig tittet opp over de gamle greske bygningene, og Hellas våknet til liv, kom vi oss på en trang buss som gikk til Korinth, der båten lå.

Fra vi kom til båten den 13. juli, til vi sjøsatte den, gikk det fem døgn. Vi jobbet på spreng for å få henne ferdig til avreise den første august. Vi visste at det er lett å få "bryggesyken" og var derfor fast bestemte på å holde avreisedatoen vår. Vi skulle seile uansett om båten var klar eller ikke.

Den 1. august la vi avgårde. Vi hadde brukt 17 dager på å gjøre de tingene vi mente var nødvendig for trivsel, sikkerhet, komfort og båtens sjel. Da vi stevnet ut fra Agia Marina på øya Egina, var det en stolt kaptein som satte kursen – til den andre siden av øya.

Vi var seks personer ombord i de første to ukene. Foruten Madeleine, Tom og meg hadde vi besøk av politikollega Espen og hans kone Anne Berit. Min lillesøster Christina var også med. Tom og Christina klarte det kunststykket å bli kjærester et halvt år før avreise, etter å ha møtt hverandre på mitt 30-års lag. Typisk dårlig timing. Tom gruet seg til å forlate sin nye kjæreste. Blaaturdrømmen fikk en liten bismak, men han var fast bestemt på å gjennomføre turen til tross for at han var gjennomhullet av Amors piler.

Vår første storm – Over det Ioniske hav

Jeg kastes oppover skottet, og faller ned igjen i køya. Interiøret knirker, og ute hører jeg riggen hamrer og slår. Med ukjent båt og 35 knop midt imot sover jeg dårlig. Eller rettere sagt, jeg sover ikke i det hele tatt. Båten krasjer inn i de krappe bølgene. Den blir kastet til side og ramler ned på baksiden av bølgedalen. Jeg merker at seilingen ikke er særlig god, og det irriterer meg.

Han må vel kjenne at dette ikke er god seiling, tenker jeg for meg selv. Jeg gir ham ti

minutter til. *Blaatur* kaster urolig på seg og inventaret knirker øredøvende. Det smeller i skutesiden. BANG!!!

Det var dråpen, tenker jeg. Nå klarer jeg ikke lenger, jeg må opp og korrigere ham. Jeg blir møtt av lyden av frådende hav, mens saltvann spruter over meg.

- Du må danse med bølgene, Tom, ikke trække dem på tærne. Ta høyde på vei opp mot toppen, og fall av idet du rir bølgekammen. Dersom du fortsetter på høy kurs når du når bølgetoppen, stuper du ut i intet. Bak bølgene er det et stup på fem meter. Kjenner du ikke at båten kjemper for harde livet?

Jeg kjenner at stemmen brister mot slutten av setningen. Jeg er sliten og har ikke sovet på 48 timer. Jeg hører at stemmen min er amper, og jeg ser på Tom at han oppfatter det samme.

Ute er det mørkt, sjøen er krapp og krevende. Disse forholdene er ikke for nybegynnere, og jeg vet det. Jeg blir oppgitt over meg selv, at jeg kan snakke til Tom med anklagende stemme. Det er ingen god start, å krangle i den første stormen. Vi står i cockpit i to minutter uten at noen sier et ord. Så bryter jeg isen. - Beklager Tom, det var ikke meningen å kjeft på deg. Det er vanskelig å seile nå. Jeg synes du gjør en kjempejobb. Jeg mente bare å komme med noen tips. Det kom feil ut. Sorry!

- Det går greit, svarer Tom.

Jeg får følelsen av at han ikke helt mener det.

Sjøsyke

Vi hadde forlatt våre venner Espen og Anne Berit. Christina hadde også blitt igjen i Hellas. Hun skulle hjem til studieoppstart på lærerhøgskolen.

Alle hoppet av i Methio på Peloponnes. Espen og Anne Berit skulle egentlig vært med over til Malta eller Italia, men fikk nok av sjølivets gleder under en nattseilas fra Gythio. Den alltid sindige og smilende Espen ble grønn i ansiktet og matet fiskene i det varme middelhavsvannet. Selv om fargen var forsvunnet fra ansiktet, satt smilet like løst. Jeg var imponert av hvordan både han og Anne Berit klarte å holde humøret oppe, til tross for nattseilas og kvalme. Ingen av dem hadde noensinne vært i seilbåt før.

Madeleine var også førstereis. Hennes meritter var kun et par turer opp og ned svenskekysten sammen med meg, noen somre før vi la avgårde. Hun tok denne seilingen utrolig bra.

Vi er ved godt mot på vei opp til Strombolis tak. Vi har fortsatt masse krefter igjen. Blaatur ligger nede til høyre i bildet.

Til tross for sjøsyke og liten erfaring, tok hun vaktene sine og klaget ikke et sekund. Ikke var hun redd heller. Når hun var i cockpit og styrte båten, gikk det greit. Hun sto faktisk og sang mens hun styrte skuta gjennom de krappe og våte bølgene. Men hver gang hun skulle ned å hvile, måtte hun finne en horisontal stilling i løpet av de første ti sekundene. Hvis ikke kom sjøsyken veltende over henne.

- Jeg hater å kaste opp, da går jeg heller kvalm i en uke, var svaret jeg fikk da jeg foreslo den berømte fingeren i halsen. Det ble ingen krabbemating fra hennes side.

Demotiverende delaminering

Livet ombord i en seilbåt som kaster seg ned i store bølgedaler, time ut og time inn, blir ganske slitsomt. Jeg fikk ingen kvalitetssøvn, men tok til meg de minuttene jeg klarte å duppe av. Jeg lå stort sett og lyttet til båtens klagende språk. Plutselig ble jeg oppmerksom på en lyd jeg ikke hadde hørt før. Jeg gruet meg til å stå opp, men til slutt veltet jeg meg ut av køya for å sjekke hva dette var.

Jeg kunne ikke helt tro det jeg så. Taket og vinduene på styrbord side beveget seg i takt

Sicilia er mafiaens hjemland. Der familieband er sterkere enn noe annet sted. Det var det visst også politimenn imellom. Da politiets sjøtjeneste kontrollerte oss på Isola Panarea og oppdaget at vi var kollegaer, ble vi umiddelbart invitert ombord på vin. At de var i tjeneste spilte ingen rolle.

med sjøen. Like ved innfestningen til styrbord undervant, så båten ut som gelè. Alt beveget på seg. Jeg fikk frysninger av synet.

Det viste seg at aktre undervant ikke hadde røstjern. Det var skrudd rett i dekket. Jeg kryss-

set fingrene for at det ville holde til vi kom til Italia, hvor vi kunne reparere. Dette var strengt nødvendig, i verste fall kunne dekket revne og masten brette.

Heldigvis roet været seg før vi fikk landkjenning. I vakker solnedgang kunne vi nyte utsikten av nytt land. Italias gjesteflagg ble heist i salingshornet, og stemningen var fantastisk. Vi var litt Colombuser denne kvelden. Vulkanen Elbe sprutet ut røyk, flere kilometer opp i atmosfæren, mens vi roste hverandre. Vi hadde elegant ridd av den tunge stormen, og dekk og rigg hadde holdt. Nå skulle vi surfe inn til mafiaens hjemland - Sicilia.

Stromboli – Middelhavets fyrstårn

Etter en kort stopp i Messina, seilte vi videre langs Sicilias nordlige kyst. Før vi gikk i gang med nødvendige reparasjoner, ville vi oppleve den velkjente vulkanske øya Stromboli. Den ser ut som vulkanøyer gjør i Donald-blader. Stromboli er en av verdens mest aktive vulkaner og har mange utbrudd hver eneste dag.

- Easy match, sa vi i kor da vi lot ankeret falle på tolv meters dyp, og kikket opp på øya. Vi var enige om at tusen meter stigning skulle være unnagjort på et par timer, og pakket sekken med fem liter vann og et par brødblingser til hver. Så satte vi kursen inn til stranden.

Da vi kom inn til land, forstod vi at det kanskje ikke var så lett som vi hadde trodd. Men hodeløse kastet vi oss i det og begynte på bestigningen. De første hundre meterne gikk relativt greit og vi pratet på vei opp om hvor viktig det var å være aktive på en tur som dette.

- Man kan seile jorden rundt uten å oppleve en dritt, kommenterte jeg. - Vi må være flinke til å oppsøke, pirre nysgjerrigheten vår, prate med mennesker og ha et åpent sinn. Først da kan vi regne med opplevelser for livet. Opplevelser som gir turen innhold og livet en mening.

Jeg fikk ikke svar på kommentarene mine. Jeg hørte de andre to pustet tungt, og innså at jeg gjorde det samme selv. Egentlig følte jeg meg litt svimmel og lurte på om Tom og Madeleine følte det samme.

Etter to hundre meter klatring var vi rispet til blods av tornebusker. Vi var gjennomvåte av svette og hadde drukket opp nesten alt vannet. *Blaatur* begynte å bli liten der nede på ankringsplassen. Vi kikket opp mot vulkanen og så at dette ikke var noen easy match allikevel. Men

Det ble en prøvelse for hele mannskapet å klatre til toppen av vulkanen.

Toppen er endelig nådd. Ingen av oss orker å tenke på returen.

Vi ble premiert med et vulkanutbrudd på toppen av Stromboli. Lavastein ble slynget himmelhøyt opp av krateret, etterfulgt av et dypt drønn. Deretter steg sort røyk fra jordens indre opp mot himmelen.

ingen sa noe om utfordringen vi hadde lagt ut på. Ikke før halvveis.

- Dette er ikke forsvarlig, sa jeg med andpusten stemme. Beina mine sved på grunn av svetten som rant inn i de tusen små sårene. Kroppen skalv og jeg følte at jeg var i ferd med å få heteslag. Luften dirret, det var vindstille og temperaturen var like oppunder førti grader. Og vi var tomme for vann. De to andre svarte ikke med en gang.

- Vi kan godt snu, sa Madeleine. Hun støttet seg til knærne. – Men ikke ta hensyn til meg, jeg kan vente her, eller prøve litt til.

- Vi prøver hundre meter til da, sa Tom. Jeg svarte bekræftende på det og begynte å klatre videre.

Jeg tok meg i å lure på om dette var en underbevisst test oss imellom. Duger vi når det virkelig gjelder? Stiller vi opp for hverandre når det kniper? Jeg tenkte på dette og innså at jeg ikke ville bakke ut. Nesten uansett, selv om det faktisk begynte å bli en farlig og fullstendig meningsløs utflykt. Likevel gikk vi oppover, i stedet for nedover.

Bare hundre meter igjen til toppen. Det føltes som en mil. Hvert steg var smertefullt. Nå var det blitt mer prestisje enn opplevelse. Vi skulle klare det. Til slutt var det bare 20 meter igjen. Likevel tok vi en pause. Det skulle et krafttak til for å gå de siste meterne.

Det ble jubel da vi endelig sto på toppen og kunne nyte et svalt trekk av vind, mens Stromboli brygget på nytt utbrudd. Vi kledde oss nakne og lot vinden leke med de svette kroppene våre. Hodet begynte å tenke klart. Så smalt det!

Røyk og lava sprutet ut av krateret. Stromboli ga oss en fantastisk oppvisning, som en slags premie for å ha holdt ut i varmen og det vanskelige klatreterrenget. Vi jublet, kanskje mest for oss selv, for at vi hadde nådd toppen. En stakkert stund tenkte vi ikke på at vi skulle ned igjen.

Nedturen

- Pass deg Morten! Tom så bekymret på meg, mens jeg forsøkte å få beina inn på kanten igjen. Jeg kloret meg fast til de løse steinene i fjellsiden. Under meg var et stup på to - tre hundre meter. Den røde grusen og støvet klistret seg i ansiktet mitt.

Jeg krøp inn på trygg grunn igjen. Jeg kunne høre steinene jeg skled på smelle i juvet langt der nede, mange sekunder senere.

Munnen var tørr som ørken og konsentrasjonen sviktet fullstendig. Flere ganger falt vi nedover fjellsiden og så den sikre død i hvitøyet.

Blaatur duvet lett i sjøen under oss. Havet lokket med nedkjøling, og i båten hadde vi ferskvann. Det føltes befriende å se at båten ble større for nesten hvert steg vi tok. Omsider kom vi oss ned.

Vi kastet oss i vannet og svømte ut til *Blaatur*. Der ble det fest, og vi skålte i ferskt vann. Vi hadde sett Strombolis aktive vulkan og bevist for hverandre at vi tålte en støyt og jobbet bra som team. Vi var stort sett fornøyde med resultatet – seks i innsats; null i vurdering.

Først lang tid senere innrømmet vi for hverandre at denne toppturen til Strombolis vulkan var fullstendig uansvarlig og farlig. Der og da var den et symbol på eventyret vi hadde foran oss. Et slags manifest for hvem vi var og hva turen skulle bringe.

Polyester og glassfiber

Etter noen dager ved Stromboli heiste vi ankeret og satte kursen mot Sicilias fastland. Det var tid for reparasjoner. Det var en jobb jeg ikke så frem til. Nesten hele innredningen måtte skrus fra hverandre for at vi skulle komme til.

Vi gjorde flere landkjenninger langs nordkysten. Blant annet hadde vi et kort stopp i Palermo. Mafavirksomhet var fraværende for oss,

Det var en nedtur å finne frem vinkelsliperen og skjære bort dekk og røstjern etter bare noen ukers seilas. Store deler av båten måtte skrus ned for å komme til riggens bærekonstruksjon.

Vi har begynt å kjenne på livet som jordomseilere, der tilværelsen stadig forandres og dusj ikke er en selvfølge. Her dusjer vi på kaia på Sardinia.

like mye som sicilianernes engelskkunnskaper. Jeg tror ikke vi traff en eneste sicilianer som kunne engelsk. Dette gjorde reparasjonene og innkjøpene svært vanskelig.

Etter et døgn i Palermo, seilte vi videre vestover. Vi seilte dagsetapper og ankret opp på kveldene. Slik fikk vi våre små doser med siciliansk kultur og hverdagsliv. Kystseilasen langs Sicilia er vakkert og betagende. Bratte fjellsideer stuper ned i havet og dype daler er krydret med små, hvite landsbyer. Havet slår innover land så frådende vannmasser står himmelhøyt. Man kan umulig kjede seg når man seiler langs denne kysten.

Flytende verft

Etter tre dagsetapper med seiling, kunne vi endelig droppe ankeret utenfor den vakre stranden i San Vito Lo Capo. Vi var i selskap med mange andre seilere. Det var særlig mange franskmenn, tyskere, svensker og engelskmenn som hadde funnet veien hit. De koste seg i den idylliske byen, med en livlig gågate med alle fa-

siliteter man kan drømme om. Men for oss var oppholdet preget av kun en ting: Reparasjoner.

Vi begynte å skru ned inventaret. Vi fant frem alt vi trengte av verktøy og gikk løs på oppgaven. Det var vanskelig å jobbe, for ankringsplassen hadde en del swell. Dønninger som veltet innover det grunne partiet gynget båten mer enn vi satt pris på. Det var umulig å sette fra seg verktøy uten at det måtte sikres. Etter flere dagers arbeid, begynte det å bli et irritasjonsmoment. Men jobben måtte gjøres, swell eller ikke.

Under reparasjonen fikk vi bekreftet at vi hadde gjort et grundig forarbeide for turen. Vi hadde alt vi trengte til reparasjonene. 230 volts bærbar generator, elektrisk drill, vinkelsliper, pussemaskin og så videre, gjorde arbeidet enklere. Vi konstaterte at vi hadde gjort det meste riktig i planleggingen, sett i forhold til det faktum at vi nesten til enhver tid, i tre år fremover, måtte være selvforsynte og selvhjulpne.

Etter tre dagers kontinuerlig arbeid var jobben gjort. Dekket var forsterket og riggen sto støtt som fjell. Nå var det bare å krysse fingrene for at reparasjonene ville holde resten av turen.

Ce Moi?

Fra Sicilia hadde vi god fremdrift. Vær og vind var riktignok ikke spesielt stabilt. Vi hadde motvind og medvind, sol og regn alt i ett. Men vi holdt et bra tempo til tross for dette. Vi forlot Athen første august, og i slutten av september

Vel fremme i Gibraltar kunne vi glede oss over å ha gjort unna Middelhavet, mens Atlanteren ventet rundt hjørnet. Her koser jeg med en av Europas eneste villevende apekatter, på Gibaltars "The Rock".

kunne vi se den velkjente fjelltoppen i Gibraltar. "The Rock". Her lekte vi med Europas eneste viltlevende apekatter og fikk en liten forsmak av det eksotiske liv.

Christina hadde mønstret på igjen og skulle være med sydover til Kanariøyene. Det føltes godt. Tom sitt savn var tidvis litt slitsomt for oss alle, og det var godt å se ham smile. Det var hyggelig for meg også, å se min lillesøster. Jeg skulle være lenge nok borte, så familiebesøk var et kjærkomment innslag.

Etter fire dager på Gibraltar var vi klare for å seile videre. Vi var inne i en periode hvor tempoet skulle holdes oppe. Vi ville vekk fra Europa – ut i verden, på eventyr.

Da vi heiste seil og så "The Rock" krympe i bakgrunnen, heiste Tom armene i været og ropte: - Good bye Europe; see you in three years!

Den første natten ble slitsom. Stredet mellom Europa og Afrika bærer preg av at to hav møtes. Atlanterhavet og Middelhavet sloss med nebb og klør. Midt i dette infernoet av havstrømmer jobbet vi med å holde fart og kurs oppe. Vinden kom fra sydvest, midt imot.

I nattens mulm og mørke mistet jeg lysene fra Europa. Om babord kunne jeg skimte lysene fra Afrikas kyst. I det fjerne hørte jeg motordur.

De spaner på oss, tenkte jeg. Men hvem? Jeg

fikk en uhyggelig følelse. Plutselig følte jeg meg ensom og forlatt. Følelsen av det ukjente krøp innover meg igjen. Og det føltes uhyggelig. Hva gjør vi om det er pirater?

Jeg gikk ned for å se på kartet. Vi lå femten nautiske mil utenfor Marokkos kyst. De andre lå og sov, så jeg var forsiktig med lyd og lys mens jeg var nede. Autopiloten var på, men slet med de vanskelige forholdene. Vindmåleren viste 25 knop.

Idet jeg kom opp i cockpit, hørte jeg den igjen. Motorlyden. Men denne gangen mye kraftigere. Et øredøvende brøl boret seg inn i meg, jeg kjente det gikk kaldt nedover ryggen. Jeg kikket akterover og så silhuetten av en stor motorbåt, uten lanterner. Jeg kastet meg over tusenmeteren og fomlet etter knappen. I samme sekund ble jeg overfalt av fire vanvittige lyskastere. Jeg svarte med å lyse tilbake og hørte rop og skrik på brua på den andre båten. Motorene ruset og baugen kom mot meg i full fart. Da den var fem meter unna, skrudde jeg av igjen. Lyskasteren min var lite populær. Men jeg rakk å se det jeg ville. På siden av båten sto det noe på fransk, som indikerte at dette var kystvakten.

Fra brua gjallet marokkanske gloser. En vakt sto på toppdekket med hendene godt festet rundt en 12,7 mm mitraljøs. Jeg strakk impul-

Tom og min søster Christina pleiet kjærligheten så mye de kunne mens hun var ombord. Savnet etter henne skulle senere vise seg å bli en tung bær for Tom.

sivt hendene i været. Endelig ropte en stemme på velkjent språk: - How many?

Jeg fikk de andre opp på dekk. Tom, Christina og Madeleine kom opp med håret til alle kanter og smale i øynene. Alle i bare undertøyet. Vi sto på rekka og ble telt. En, to, tre, fire.

- Four crewmembers, included the Captain, ropte jeg.

Da signaliserte de at de ville ombord. Dette kan bli spennende, tenkte jeg i det stille.

Etter en halsbrekkende manøver i den høye sjøen, kom det to mann ombord. Utrolig at det ikke gikk galt. Den ene vakten gikk ned i båten og begynte å ransake. Den andre sto igjen i cockpit og snakket med meg.

- Har dere narkotika ombord? - Nei, svarte jeg. - Har dere våpen ombord? - Nei, svarte jeg igjen. - Papirløse mennesker? - Nei, kunne jeg svare nok en gang, og la endelig til: - Vi er norsk politi og driver ikke med slikt. Jeg viste frem det internasjonale politibeviset mitt. Det morske ansiktet ble straks omgjort til en perlerad med krittthvite tenner.

Vi ga dem noen politisuvenirer og tonen var god. Til vår glede gjorde de likevel jobben sin og fortsatte ransakingen. Profesjonelt, slo jeg tilfreds fast.

Mens jeg snakket med vakten i cockpit, hørte jeg en opphisset stemme nede i salongen.

- Ce moi? Ce moi? Tom så ut som et spørsmålsteget. Hva faen betyr "Ce moi"?

Vakten sto med en rødvinflaske i hånden og sa igjen: - Ce moi? Trøbbel, tenkte Tom. De er jo muslimer og alkohol er strengt forbudt. Mannen vek ikke blikket og gjentok bryskt flere ganger - Ce moi?

Tom konkluderte med at vakten ville vite om dette var våre rødvinflasker. Og det kunne han jo ikke benekte, så han svarte nølende - Oui. Ja.

Mannen gliste, tok flaskene under armen og løp opp i cockpit mens han energisk ropte til de andre på uforståelig språk. Deretter hoppet de ombord i patruljebåten mens de lo og gliste. Det siste vi så av mannskapet var lysende krittthvite tenner i mørket.

- Jøss så oppgiret de ble over beslaget, sa Tom.

Da kom vi plutselig på hva "ce moi" betydde. Han spurte rett og slett om vinen var til ham. Vi hadde bestukket den Marokkanske kystvakten med rødvin, mot vår viten og vilje.

Ryktet gikk nok på kystvaktens samband, for to timer senere kom en ny patruljebåt for å sjekke oss!

7 døgn til Kanariøyene

Endelig fikk vi være alene. Kysten av Afrika forsvant bak oss tidlig på morgenen dagen etter. De to første dagene hadde vi motvind og sjøen slo over oss hele tiden. Alt var et slit. Matlaging måtte gjøres med nitidig tålmodighet, toalettbesøk kunne lett bli en grisete affære og søvnen var ikke mye å skrive hjem om. Det eneste lyspunktet var at været ble varmere for hver dag, og vi fikk betalt for hver mil vi seilte sydover. Vi begynte å bli tropeseilere.

Tom og Christina så vi lite til. De tok sin fellesvakt i fire timer, før de forsvant ned i lugaren igjen. Madeleine og jeg gikk hver vår firetimers vakt og så ikke mye til hverandre vi heller. I over 16 av døgnets timer var vi enten alene, eller sov. Det var ingen tvil om at vi ikke var særlig erfarne langturseilere enda og vi ble ganske slitne til tross for greie seilerforhold.

Autopiloten begynte å krangle med oss på denne overfarten. Dette gjorde sitt til at seilaset ble slitsomt. Vi innså at vi måtte investere i ny autopilot på et tidspunkt. Kanskje allerede på Kanariøyene? Vi håpet å slippe, for karibiske priser er vesentlig lavere.

Det siste døgnet inn til Gran Canaria var fantastisk. Jeg pusset støvet av astronavigasjonen min. Det er trygt å vite at man ikke er avhengig av elektroniske hjelpemidler. Jeg mener det er viktig å mestre navigering etter sol og måne, samt tradisjonell bestikknavigasjon. Jeg hentet frem sekstanten og leste av solhøyden. Vi hadde bare en GPS ombord, og var i så måte mer sårbar enn andre seilere som gjerne har fem – seks GPSer lagret rundt omkring i båten. Etter noen dager med trening var jeg nede i tre - fire nautiske mils feilmargin med sekstanten.

Vel fremme i Las Palmas ble vi kjent med nye seilere og møtte gamle kjente. Las Palmas er et Mekka for langturseilere, og nesten alle som krysser Atlanteren møtes her i midten av oktober. Det er fint å samles slik. Man kan utveksle erfaringer, bytte utstyr og gi hverandre tips og råd. Noen historier er saltere enn andre, men man lærer seg også å ta mange av historiene for hva det er.

Etter et par uker i Gran Canaria var det tid for å seile videre. Det var hyggelig å møte andre langturseilere, men vi ville likevel vekk fra dette og oppleve eksotiske steder. Steder som de fleste seilere skygger unna.

Vi fikk oppleve Afrika på sitt beste og sitt verste i Mauritania. Her fra sentrum av Nouadhibou, etter at vi slapp ut av politiets arrest.

Afrika er et paradoks som illustrerer og kaster lys over ny-kolonialismen. Afrikas jord er rik, men dens produkter beriker ikke Afrikanerne, men grupper og enkeltpersoner som bidrar til å gjøre Afrika fattigere.
(Kwame Nkrumah, tidligere ghanesisk statsleder)

Tooooom! Du må våkne! Toooooom! Jeg ropte meg hes, men fikk ingen reaksjon. Madeleine lå i forpiggen og hadde ikke en sjanse til å høre meg. Tom hadde for første gang lagt seg med "sov i ro" i ørene. Jeg kunne ikke gå fra roret, siden autopiloten hadde røket på vei til Kanariøyene.

Det hadde blåst opp i løpet av natten, og nå var atlantehavsbølgene høye som hus. Vi nærmet oss liten storm i styrke, og vi hadde gjort den store tabben å la jolla henge ute. Vi forlot

Kanariøyene i all hast og rakk ikke å ta den inn for natten. Vi hadde blitt enige om å la den henge til dagen etter. Det ble en fatal avgjørelse. Lenge sto jeg og lurte på om jeg skulle vekke de andre for å få inn jolla. Men jeg besluttet å vente til vaktskiftet.

Bare en time igjen til Tom skal på vakt, tenkte jeg for meg selv, mens jeg kjempet med de stadig økende bølgene. Jeg kikket mer bakover enn forover for å følge med på jolla. Bølgene var mer enn fem meter høye nå, og de fleste brøt på

toppen. Skummet fra bølgetoppene pisket meg i ryggen, mens vinden ulte i riggen. Det var bemerkbart. Månen var borte bak tette skyer som strøk lavt over mastetoppen. *Blaatur* danset i sjøen, og la seg kraftig over på de verste bølgene. Cockpit fylte seg med vann flere ganger. Da en ny bølge kom dundrende mot oss med hvitt, frådende skum på toppen, tippet jolla rundt. Med bunnen i været, røk tauet. Kraften var så stor at tauet slo meg i ryggen. - Au, faen!

- Toooooom! Du må våkne!!

Etter mange hese rop fikk jeg liv i Tom. Han var på dekk to minutter etter at jolla var vekk. Vi tok inn genua og seilte kun på storseilet med masse rev. Vi tok frem søkelykter og begynte å sveipe havet. I en time seilte vi frem og tilbake og lette, men til ingen nytte. Den var vekk. Det var et nederlag for oss. Vi hadde lagt avgårde med et stramt budsjett. Veien hjem var lang. Fortsatte vi med slike tabber, kunne turen være over omtrent før den begynte. Vi hadde ikke råd til tåpelige hendelser som dette. Etter to timer ble vi enige om å gi opp og forsette seilasen mot Afrikas kontinent.

- La oss ta dette som en dyrekjøpt lærdom. Det var dumt og passer vår trange økonomi dårlig. Men til gjengjeld har vi fått føle på kroppen hvor vanskelig det er å finne noe på havet under slike omstendigheter. Tenk hvor håpløst det ville vært å finne et menneskehode når vi ikke engang klarer å finne en tre meter lang jolle, sa jeg med ettertenksomhet i stemmen. Jeg gikk tilbake på kursen vår og overlot roret til Tom.

Mauritania lå bare få dager forut.

Mot Afrikas mørklagte kyst

Vi fikk landkjenning med kysten av Mauritania på natten. Vi forstod raskt at vi hadde entret et av verdens fattigste land, da vi oppdaget at ingen av fyrene virket. Radar, GPS og kart tilsa at vi var bare tre kabellengder unna land. Bruset fra atlantehavsbølgene som traff land bekreftet det samme, men intet fyr å se. Vi hadde måneskinn og moderat vind, så vi sto inn uten hjelp av fyrlykter. Først da vi kom rundt Cape Blanc, så vi silhuetten av fyret. Det var mørklagt og spøkelsesaktig. Det lignet på Færder fyr, høyreist og en gang så stolt. Men nå var det bare skummelt. Like under fyret så vi silhuetten av et stort lasteskip som lå på land, som en fryktelig påminnelse om at fyret ikke lenger virket.

- Det skal være en del lysbøyer innover som

markerer leden, lateraler som blinker rødt og grønt. Kan du se noen? - Nei, svarer Tom og speider inn mot den svakt opplyste byen.

Mens vi står der og speider, kjenner jeg et grøss nedover ryggen. I sidesynet ser jeg silhuetten av noe stort og svart som sveiper forbi bare noen meter unna. Da jeg kikker nærmere kan jeg se at vi nesten krasjer i en diger grønn stålbøye. Bøyen som skal gjøre innseilingen til Nouadhibou trygg og sikker, var nær ved å senke oss.

- Fy faen, Morten, så du det? - Ja gjett, svarer jeg. Det var nære på at vi traff den. Vi får holde nøye utkikk videre, det er tydeligvis ikke hjelp å få i de lateralene, her er det bare å følge med.

UFO?

Vi speidet utover vannet på utkikk etter farlige silhuetter, enten skipsvrak eller mørklagte bøyer. Mens vi sto der og speidet fortalte jeg Tom om en opplevelse jeg hadde tidligere på natten, Madeleine hadde sett det også. - Jeg er ikke spesielt opptatt av UFOer, jeg tror i grunnen ikke noe på det og humrer litt for meg selv hver gang jeg leser om mennesker som står frem i Se og Hør og forteller om sine rare UFO opplevelser. Men i natt så jeg et lys som ikke kan forklares. Lyset blinket som en strobe. Først trodde jeg det var en lysbøye av noe slag. Men det beveget seg, fort og lydløst. Lyset var kanskje to – tre meter over havflaten. Det gikk vannvittig fort, bare noen hundre meter unna båten. Tom lo litt av meg og mente at det var på tide å komme seg til land. - Du har vært for lenge på havet, Morten.

- Her har jeg nettopp lagt ut på en tre års jordomseiling og du mener at jeg er i ferd med å bli sprø etter bare fire døgn til sjøs?

Vi hadde nesten ikke rukket å avslutte samtalen før vi så det igjen. - Se, utbrøt jeg!

- Der er det igjen, det kommer mot oss! Vi satt begge som forstenet og så det enslige lyset som blinket taktfast med ett sekunds mellomrom. Det var lydløst og farten var høy; vi gjettet på minst to hundre knop. Det passerte mellom oss og en opplyst fabrikktråler som lå ankret ute i fjorden, cirka en nautisk mil fra oss.

- Nå kan vi sikkert se silhuetten av det Tom. Se nøye etter. Jeg vedder på at det er et kamp-helikopter eller et jagerfly! Vi stirret febrilsk ut i natten. Vi ville ikke blunke engang, for å se det

mot det opplyste skipet som lå og hermetiserte den siste fangsten sin. Da lyset passerte var spenningen høy. Verken Tom eller jeg ble noe klokere, tvert imot var vi begge litt skremte. Hva pokker var dette for noe? Det fantes ingen silhuett av objektet. Vi ville sett det dersom det var et jagerfly eller helikopter. Vi ville hørt det også. Men det var lydløst og passerte oss maks to hundre meter unna. Det blinkende lyset gikk helt tydelig mellom oss og fabrikktråleren som lå opplyst som en liten by.

Det ble en lang diskusjon om hva dette kunne være; etterhvert fant vi det mest sannsynlig at det var en UAV – Unmanned Aerial Vehicle. Dette er nyere forsvarsteknologi; fartøyer som kan fly uten personell ombord.

Flygeren sitter på et kontor, trygt og godt i nærmiljøet sitt, bare en liten kjøretur unna sitt lune og trygge hjem. Det finnes flere typer UAV. Noen er bitte små og kalles MAV – Micro Aerial Vehicles. De kan være helt ned i syv cm i diameter og er konstruert for å kunne fly inn i bygninger.

Vi kan levende forestille oss at Mauritania vil være en flott arena for å teste ut slikt utstyr for blant annet stater som USA.

Mens vi diskuterer fordeler og ulemper ved

denne teknologien, stiger solen raskt opp over horisonten. Vi har kommet oss inn i fjorden ved byen Nouadhibou. Vi begynner å innse at vi har hatt masse flaks de siste nattetimene. Overalt ligger det skipsvrak. Noen med halve skipet blottlagt, andre med bare en antenne eller en bomvang stikkende opp av vannet. Vi seiler sikk sakk siste delen inn til havnen, med brunt vann som fosser om baugen. Vi er i ferd med å entre et land som alle har advart oss mot å dra til. Vi skal oppleve usminket virkelighet!

Rett i fengsel

Vi følte oss som grønne menn fra mars da vi entret havnen i Nouadhibou. Etter de store øynene, den oppstemte stemningen og hissige praten som gikk blant innbyggerne å dømme, oppfattet de oss på samme måte. Hele kaia var full av skuelystne maurere med turbaner og fillete klær.

Det er nok ikke mange som har kommet til Nouadhibou i Mauritania med seilbåt før, tenkte vi alle sammen idet vi kastet trossene i land. Vi visste ikke helt hvordan vi skulle oppføre oss. Siden vi ikke kunne se ansiktene til de fremmøtte, på grunn av ansiktsslør og tur-

Kysten av Mauritania er vanskelig å navigere. Sjømerker og fyrlykter er enten borte eller ødelagt. Man blir lurt av at kartet viser navigasjonsmerker som i realiteten ikke eksisterer. Dette har forseglet skjebnen til mangt et skip som har forsøkt seg på dette farvannet. Dette bulkskipet lå helt tørrlagt på en sandbanke, like under fyret på Cape Blanc.